

Arrest

nr. 324 014 van 25 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Fato HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 maart 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 10 maart 2025.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2025 treft de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze bijlage 13septies, die op 11 maart 2025, aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht, is de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Neteland op 10.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer :

naam: M. voornaam: H. geboortedatum: [...] geboorteplaats: [...] (Armenië) nationaliteit: Armenië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van PZ Neteland op 10/03/2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bezit van winkeldiefstal in groep. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet gezinsleven in België te hebben. Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag verklaart hij een zoon te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene die samen met een Armeense vrouw op winkeldiefstal-uitstap ging, verblijft bij een familie die bij de politie bekend staat voor het plegen van talrijke winkeldiefstallen.

Betrokkene verklaart tijdens zijn hoorrecht van 10.03.2025 door de PZ Neteland dat hij hartproblemen, zonder verdere specificering of bewijzen voor te leggen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Gelet op het feit dat (verantwoordelijke Lidstaat) een Lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, kan de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, genieten van de gezondheidszorg die hij nodig zou hebben. Bovendien zijn de Lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 19 van die Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds enkel weken als toerist in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van PZ Neteland op 10/03/2025 werd betrokkene op heterdaad betrap op feiten van bezit van winkeldiefstal in groep.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van PZ Neteland op 10/03/2025 werd betrokkene op heterdaad betrap op feiten van bezit van winkeldiefstal in groep.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De ontvankelijkheid *ratione materiae*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 10 maart 2025, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. Onderzoek van de vordering ten aanzien van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto de artikelen 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 6.2. van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Vooreerst licht de verzoekende partij de door haar geschonden bepalingen en beginselen toe. Ook verwijst ze naar de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het begrip "gevaar voor de openbare orde". Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *"Het komt aldus de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).*

Verzoeker werd nog niet strafrechtelijk veroordeeld voor deze tenlastelegging en het en dit gegeven is niet in overweging genomen binnen het individueel onderzoek omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Verzoeker accentueert nogmaals dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat zijn persoonlijke gedrag een bedreiging zou vormen voor de openbare orde, dat evenwel niet op afdoende wijze wordt uiteengezet op welke manier in concreto dit persoonlijk gedrag de openbare orde zou kunnen bedreigen dat er in casu zelfs geen veroordeling voorligt, maar louter de opmaak van één proces-verbaal en dat de verwerende partij evenmin aantoonst dat verzoeker zich naar de toekomst toe schuldig zou maken aan nieuwe strafbare feiten en dat de verwerende partij op grond van het bestaan van het betreffende proces-verbaal besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt zonder enige concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens in hoofde van verzoeker.

Verwerende partij analyseert de aard van de feiten niet en verwijst enkel naar de betrapting op heterdaad en leidt hieruit het bedrieglijk karakter van deze feiten af zonder enige concretisering en nadere motivering. De maatschappelijke impact van de feiten worden niet geanalyseerd en gemotiveerd, laat staan dat verwerende partij rekening houdt met de concrete gevolgen bij een betrapting winkeldiefstal zoals het betalen van een boete of minnelijke schikking van de winkel of eenzijdig boete door de politie, deze boete, ook wel de lik-op-stukboete genoemd, is een boete die de politie kan opleggen bij feiten die niet ernstig betwistbaar zijn, bij een heterdaad diefstal zonder verzwarende omstandigheden.

Verzoeker heeft onstuitbaar deze boetes betaald en de goederen werden terug aan de desbetreffende winkel teruggegeven. Hiermee wordt totaal geen rekening gehouden.

Het bestreden bevel verwijst ook naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij dient geconcretiseerd dat verzoeker in het bezit is van een geldig Poolse verblijfsrecht op het moment van zijn arrestatie.

Voorname motieven volstaan niet om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, aangezien verzoeker volkomen legaal verblijf geniet in een EU lidstaat en door hiermee geen rekening te houden afbreuk wordt gedaan aan de wettigheid van de bestreden beslissing in het kader van het vrij verkeer van personen van de Europese Unie.

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (artikel 1, § 2 vrw.).

De aanbevelingen van de Europese Commissie stelt in zijn Terugkeerhandboek om uit te gaan van een combinatie van verschillende criteria.

De aanwezigheid van één (of meerdere) bovengenoemde criteria mag niet automatisch leiden tot het besluit dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Automatisch besluiten tot risico op onderduiken op basis van bijvoorbeeld onwettige binnenkomst of gebrek aan documenten moet vermeden worden.

Er is in casu totaal geen enkele motivering te vinden in de bestreden beslissing aangaande een risico op onderduiken.

Een verwijzing naar het gegeven dat verzoeker zijn verblijf nog niet heeft trachten te regulariseren en zich nog niet op de gemeente heeft aangeboden volstaat in casu niet, temeer verzoeker een legaal verblijfsrecht geniet in Polen en aldus in het kader van het vrij verkeer van personen binnen de EU de welke één van de cruciale hoekstenen is binnen de Europese Unie zich aldus vrij kon bewegen.

Bij de individuele beoordeling moeten alle relevante elementen in overweging genomen worden zoals leeftijd, gezondheid en sociale situatie edm...

Evenmin blijkt niet dat verzoeker de intentie heeft gehad om geen gevolg te geven aan een verwijdering maatregel of deze maatregel onmogelijk heeft gemaakt door zijn eigen toedoen, aangezien verzoeker onmiddellijk met de politiediensten spontaan heeft meegewerkt en voordien in het Rijk geen enkel bevel heeft gehad om het grondgebied te verlaten.

Dit gegeven kan niet worden betwist door verwerende partij.

Conclusie: de grieven aangehaald betreffende artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, eerste lid 3° kunnen aldus leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grove onzorgvuldigheid is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn subjectieve rechten en zal onstuiterbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;”

2.2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In de bestreden akte wordt uitdrukkelijk aangegeven dat werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Daarnaast bevat de bestreden akte ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten om de volgende redenen: *“Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van PZ Neteland op 10/03/2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bezit van winkeldiefstal in groep. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* Verder bevat de bestreden beslissing ook een motivering inzake haar gezinsleven in het kader van 8 van het EVRM, haar gezondheidsproblemen en een motivatie inzake artikel 3 van het EVRM.

Voorts worden in de bestreden akte ook de specifieke motieven weergegeven op grond waarvan de gemachtigde heeft besloten om de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Ter zake wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De verweerder licht verder ook feitelijk toe waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, met name: *“Er bestaat een risico op onderduiken:*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds enkel weken als toerist in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van PZ Neteland op 10/03/2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bezit van winkeldiefstal in groep.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De verzoekende partij betoogt vaagweg dat de motieven inzake het risico op onderduiken (cf. artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet) getuigen van een al te lichte analyse van haar dossier. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan dat de hierboven geciteerde motieven, die wel degelijk haar persoonlijke

situatie betreffen en die steun vinden in het administratief dossier, haar niet zouden toelaten met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden inzake de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan wegens risico op onderduiken. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad wijst er voorts op dat de in artikel 74/14, § 3, bepaalde gevallen waarin van de termijn van dertig dagen kan worden afgeweken, niet cumulatief zijn van aard. Voor het bestuur volstaat het dan ook, om te kunnen beslissen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, dat één van de in artikel 74/14, § 3, bepaalde gevallen van toepassing is. Elk aldaar opgesomd geval levert derhalve een zelfstandige rechtsgrond op basis waarvan de minister of diens gemachtigde kan beslissen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Tot slot bevat ook de beslissing tot terugleiding naar de grens een afdoende motivering in rechte, dit door de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing bevat daarnaast de volgende, uitgebreide motivering in feite: “ *Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van PZ Neteland op 10/03/2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van bezit van winkeldiefstal in groep.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

De verzoekende partij gaat in haar middel niet concreet in op deze motieven, zodat zij ook niet aantoonde dat zij niet zouden volstaan in het licht van de formele motiveringsvereiste vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is *prima facie* dan ook niet aangetoond.

2.2.2.3. In casu bekritiseert de verzoekende partij de bestreden akte inhoudelijk, zodat het middel verder wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.2.4. De Raad merkt vooreerst op dat het bestreden bevel niet gesteund is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Het middelonderdeel is wat dit betreft niet dienstig.

2.2.2.5. Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet –het kunnen schaden van de openbare orde– merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de feiten die de verzoekende partij worden verweten, met name het feit dat zij door de politie op heterdaad werd betrapt op een winkeldiefstal in een elektrozaak op 10 maart 2025. De winkeldiefstal werd gepleegd samen met een andere persoon die in België is ingeschreven. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief rapport van 10 maart 2025 van de politie van de politiezone Neteland dat zich in het administratief dossier bevindt. Voorts wordt in voormeld verslag aangegeven dat verzoekende partij verblijft bij een familie in België, die gekend is voor het plegen van winkeldiefstallen. Het “TARAP/RAAVIS verslag” of administratief rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is opgesteld door een beëdigde politiebeambte en bevat de naam van verzoekende partij, een opsomming van de vaststellingen en een verwijzing naar het PV-nummer. Door te verwijzen naar de vaststellingen die door de politie werden gedaan heeft de gemachtigde – in weerwil van wat verzoekende partij stelt – wel voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoekende partij om te oordelen dat het gedrag van de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of een bedreiging is voor de openbare orde. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om op grond van de vaststellingen door de lokale politie te besluiten dat verzoekende partij een winkeldiefstal heeft gepleegd met een andere persoon. De vaststellingen gedaan door de politie dateren van 10 maart 2025 om 13:46:00, terwijl de bestreden beslissing dateert van 10 maart 2025 's avonds. Door enkele uren na de feiten de bestreden beslissing te nemen toont de gemachtigde aan dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele gedragingen van verzoekende partij, die een bedreiging vormen voor de openbare orde. De verzoekende partij betoogt dat er geen veroordeling voorligt, maar dat er slechts één proces-verbaal werd opgesteld en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de maatregelen die de politie kan nemen bij een heterdaad diefstal zonder verzwarende omstandigheden, zoals het opleggen van boete. Met voormeld betoog komt de verzoekende partij niet verder dan het uiten van algemene kritiek, zonder daarbij de vaststellingen van de politie en het motief met betrekking tot het risico voor de openbare orde met concrete argumenten te weerleggen. Het gegeven dat de verzoekende partij wordt vermoed onschuldig te zijn tot zij wordt veroordeeld houdt daarnaast niet in dat verwerende partij op basis van een eigen onderzoek van de concrete vaststellingen die werden gedaan niet vermogt te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Bovendien beschikt de verwerende partij bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde over een zekere appreciatievrijheid waarop de Raad ter zake enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. De Raad acht het in deze *prima facie* niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen bij het beoordelen van het actueel gedrag van verzoekende partij. Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt vastgesteld dat artikel 6 van het EVRM enkel betrekking heeft op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.2.2.6. In een volgend onderdeel betwist verzoekende partij de motieven waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Naar luid van de eerste paragraaf van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. In de derde paragraaf wordt bepaald dat van deze termijn kan worden afgeweken, onder andere “indien 1° er een risico op onderduiken bestaat, of; [...] 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid”. In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. De bestreden beslissing steunt in casu op twee motieven: enerzijds wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is (artikel 74/14, §3, 1°), daarnaast wordt gemotiveerd dat er een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, 3°). Het zijn twee onderscheiden motieven die elk op zich motiveren waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. De verzoekende partij betwist een van de redenen waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan niet, namelijk dat er een risico bestaat op onderduiken omdat zij zich niet binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde

termijn bij de gemeente heeft aangemeld. De verzoekende partij betoogt enkel dat zij door haar verblijfsrecht in Polen van deze maatregel zou vrijgesteld. Echter, bepaalt artikel 5 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat: *“De vreemdeling die niet logeert in een logementenhuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle der reizigers, moet zich, binnen (drie werkdagen) nadat hij het Rijk is binnengekomen, laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert, tenzij hij behoort tot een der categorieën van vreemdelingen die de Koning van deze verplichting heeft vrijgesteld.*

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van het attest dat bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.” Artikel 18 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: *“Zijn vrijgesteld van de verplichting zich bij het gemeentebestuur aan te melden:*

1° de vreemdeling die tijdens een reis in België voor behandeling in een ziekenhuis of een soortgelijke verplegingsinrichting is opgenomen;

2° de vreemdeling die aangehouden is en in een strafinrichting of in een inrichting tot bescherming van de maatschappij gedetineerd is.”

Overeenkomstig artikel 20 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat de vreemdeling die België binnenkomt voor een verblijf van ten hoogste drie maanden en zich bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert aanmeldt, van voormelde instantie een document ontvangt die de aanmelding staakt.

Een vreemdelingen die in België verblijft voor een kort verblijf is aldus is niet verplicht zijn aanwezigheid te melden in slechts drie gevallen:

- als hij logeert in een logementshuis dat onderworpen is aan de wetgeving betreffende de controle op reizigers
- als hij tijdens zijn reis in België opgenomen wordt voor behandeling in een ziekenhuis of een soortgelijke verplegingsinrichting
- als hij aangehouden is en in een strafinrichting of een inrichting tot bescherming van de maatschappij gedetineerd is.

Het gegeven dat de verzoekende partij beschikt over verblijfsdocumenten voor Polen stelt haar niet vrij van de verplichting opgenomen in artikel 5 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kon de verwerende partij motiveren dat de verzoekende partij niet meegewerkt heeft in het kader van haar betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (artikel, 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet) en er aldus een risico op onderduiken bestaat. Dit volstaat als rechtsgrond voor het nemen van een beslissing zonder termijn voor vrijwillig vertrek (artikel 74/14, §3, 1°). In principe hoeft de Raad dan ook niet in te gaan op het betoog van verzoekende partij aangaande het gevaar voor de openbare orde in het kader van artikel 74/14, §3, 3°, aangezien de eventuele gegrondheid van dit betoog geen aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden beslissing in uiterst dringende noodzakelijkheid. In dit verband wijst de Raad er ook nog op dat in de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het HvJ: *“49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”* Tegelijk stelt het Hof in punt 52 in het arrest Zh. en O. dat een veroordeling ook geen minimumvereiste is vooraleer van een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde te kunnen spreken. Ook de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, kan samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat. *In casu* werd de verzoekende partij op heterdaad betrapt op een winkeldiefstal in een elektrozaak op de dag dat de bestreden akte werd genomen, en verblijft zij bij een familie in België die gekend is voor het plegen van diefstallen. Elementen die geenszins betwist worden door de verzoekende partij. Het komt de Raad *prima facie* niet kennelijk onredelijk over om op grond van de vaststellingen door de lokale politie te besluiten dat de actuele gedragingen van verzoekende partij een daadwerkelijke bedreiging vormen voor de openbare orde waardoor haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk op basis van het betoog in het verzoekschrift.

2.2.2.7. Het middel is niet ernstig.

2.2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet dan ook niet worden ingegaan.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. RYCKASEYS